

“La guitarra és només una eina per expressar les meves idees”

Pat Metheny (Missouri, 1954) ha guanyat vint premis Grammy Foto: ARXIU.

La unió, aquesta nit a l'Espai Port de Sant Feliu de Guíxols, de dues figures totèmiques del jazz –Pat Metheny, explorador incansable de les sonoritats de la guitarra, i Ron Carter, peça clau del quintet de Miles Davis a principi dels anys seixanta– obrirà la 54a edició del Festival de la Porta Ferrada. El primer, guardonat amb vint premis Grammy, ens respon un qüestionari via correu electrònic.

Què el va dur a compartir una gira amb Ron Carter? Escoltar, quan tenia dotze anys, Four and More [un disc de Miles Davis publicat

l'any 1966, amb Ron Carter de contrabaixista] em va fer voler entendre la música. Va ser un dels grans moments de la meua vida fins aleshores. Compartir ara escenari amb Carter, doncs, és molt especial. Segueix sent capaç de treure el millor dels músics amb qui toca sense perdre ni un bocí de la seva forta identitat. I estar a l'altura i poder oferir-li el mateix, per a mi és un repte. Té l'experiència d'haver compartit amb Charlie Haden un altre duet històric amb un contrabaixista, però. Sí, sempre he disfrutat molt amb els duets. T'ofereixen possibilitats inexistents en qualsevol altre format Vostè és disset anys més jove. És determinant? Vaig començar a fer discos quan tenia 19 anys i tocava amb músics molt més grans que jo. I, tot i que toco amb Ron Carter o Roy Haynes (a qui vaig acompanyar en el seu concert de 91è aniversari a Nova York), també ho faig amb músics molt més joves que jo. Ara bé: quan t'has forjat una idea de qui ets musicalment, el concepte de l'edat s'esfondra. Fa moltes gires. És més creatiu a l'escenari que a l'estudi? Les gires són la cirera del pastís. Compondre és una feina dura. Fer un disc pot ser divertit, però traslladar en un disc allò que sents internament és tot un repte. Els concerts són el destí final de tot el procés i, amb diferència, la part que més disfruto. Com ha canviat la seva relació amb la guitarra durant aquests anys? Quan vaig fer el meu primer disc, Bright size life, només feia cinc o sis anys que la tocava. I ara ja en fa cinquanta. Inqüestionablement toco millor que aleshores, però en molts aspectes l'instrument, per a mi, ha desaparegut. Ni tan sols hi penso. És tan sols una eina per expressar les meves idees, perquè vegin la llum. Podria dir algun guitarrista jove que l'hagi impactat? L'estàndard de guitarrista jove, per a mi, continua sent Wes Montgomery (1925-1968). Tot el que va fer ho va fer abans dels 41.

Publicat a:

- El Punt Avui. Comarques Gironines 15-07-2016 Pàgina 55
- El Punt Avui. Barcelona 15-07-2016 Pàgina 37
- El Punt Avui. Camp i Ebre 15-07-2016 Pàgina 37
- El Punt Avui. Lleida 15-07-2016 Pàgina 37
- El Punt Avui. Maresme 15-07-2016 Pàgina 37
- El Punt Avui. Catalunya Central 15-07-2016 Pàgina 37

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/987871-lla-guitarra-es-nomes-una-eina-per-expressar-les-meves-idees.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui